Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 24 Σεπτεμβρίου 1938* | *Ἔτος 60ὸν.—Ἀριθ. 43*

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΘΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Καὶ νομίζετε πὼς ἐγὼ βρίσκομαι σὲ ἡλικία γιὰ νὰ μπῶ σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια; ἔκανε ὁ Λαρζάκ. Ὁ Μουζὲν εἶναι νέος. Αὐτὸς θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀποστολή. Ὁ Νταρλιὲ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσουμε τὶς συμβουλές μας, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ Γαλλία.

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖς πολύ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Νταρλιέ. Ἐγὼ θὰ πάω. Δὲν θ' ἀφήσω νὰ πάῃ χαμένη μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

— Παραλογίζεσαι; φώναξε ὁ Λαρζάκ. Καὶ δὲν συλλογίζεσαι τὶς ταλαιπωρίες τοῦ ταξιδιοῦ, τὸ φοβερὸ κρύο, τὶς κακοπάθειες, τοὺς κινδύνους;

— Οἱ κίνδυνοι δὲν μὲ φοβίζουν.

— Εὖγε! φώναξε ὁ Τῶκεττ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Νταρλιέ. Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὲ τὶς ἀντιλήψεις σας.

— Εἴσαστε ὅλοι σας θεοπάλαβοι, ἔκανε ὁ Λαρζάκ. Κάνετε ὅπως θέλετε. Ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας μου.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ νέα: — Καὶ σεῖς, δεσποινίς, λογαριάζεται νὰ πᾶτε μαζί τους;

— Βεβαιότατα. Ἡ ἐπιστήμη ἀξίζει κάθε θυσία.

— Ὤ, ἂν ἤμουν νεώτερος θὰ ἐρχόμουνα κι' ἐγώ.

Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος του ὁ Λαρζὰκ ἄνοιξε ἕνα μεγάλο χάρτη τῆς Σιβηρίας καὶ ἄρχισε νὰ τὸν μελετᾷ γεμάτος μελαγχολία, χαράζοντας μὲ τὸ χέρι του τὴ διαδρομὴ ποὺ φανταζόταν ὅτι θὰ ἔκαναν οἱ φίλοι του σὲ λίγον καιρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Στὴν παγωμένη γῆ

Οἱ προετοιμασίες ἄρχισαν χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβή. Ὁ Μπάζιλ Τῶκεττ εἶχε ἀναλάβει τὴν τεχνικὴ διοργάνωση τῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ «διαβολάνθρωπος» αὐτὸς Ἀμερικανός, ὅπως τὸν ὠνόμαζε ὁ Λαρζάκ, δὲν εἶχε τὸ ταίρι του σὲ πυρόμοιες ἐργασίες. Εἶχε βάλει γι' ἀρχή: «Γιὰ τὴν ἐπιστήμη χρήματα δὲν λογαριάζονται» καὶ τὰ σκόρπιζε ἀλογάριαστα. Ὑπερπηδοῦσε ὅλα τὰ ἐμπόδια, καὶ ἐπιστατοῦσε σὲ ὅλες τὶς προετοιμασίες μόνος του μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχή.

Γιὰ τὴ μετάβαση στὴν περιοχὴ ποὺ θὰ ἔκαναν τὶς ἔρευνες, ἀποφασίστηκε νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ πιὸ σύγχρονο καὶ πιὸ ταχὺ μέσον, τὸ ἀεροπλάνο. Ἀπὸ τὴν Ἰρκούτσκη ὡς τὶς πολικὲς ἀκτὲς ἡ ἀπόσταση ἦταν τέσσερις μὲ πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα καὶ στὴν ἀπόσταση αὐτὴ ἔπρεπε νὰ μεταφέρουν ὅλα τους τὰ μηχανήματα, τὰ ἐργαλεῖα τους καὶ τὶς προμήθειές τους σὲ τρόφιμα, ροῦχα καὶ ὅ,τι ἄλλο θὰ τοὺς χρειαζόταν γιὰ μιὰ διαμονὴ πολλῶν μηνῶν.

Ὁ Τῶκεττ ἐξασφάλισε τὴν συμμετοχὴ τεσσάρων πιλότων μὲ τοὺς μηχανικούς τους καὶ ἀγόρασε δύο ἀεροπλάνα ἀρκετὰ μεγάλα καὶ δυνατά, ὥστε νὰ μεταφέρουν δύο τόννους ἐμπόρευμα καὶ νὰ διανύσουν χωρὶς ἐνδιάμεσο σταθμὸ μιὰ ἀπόσταση δύο χιλιάδων χιλιομέτρων τὸ λιγώτερο.

Γιὰ τὶς μικρότερες ἀποστάσεις ὁ Τῶκεττ ἀνέθεσε σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο νὰ τοῦ κατασκευάσῃ τρία αὐτοκίνητα ἑλκηθρα ἱκανὰ νὰ μεταφέρουν μεγάλο φορτίο χωρὶς νὰ εἶναι διόλου βαρειὰ αὐτὰ τὰ ἴδια.

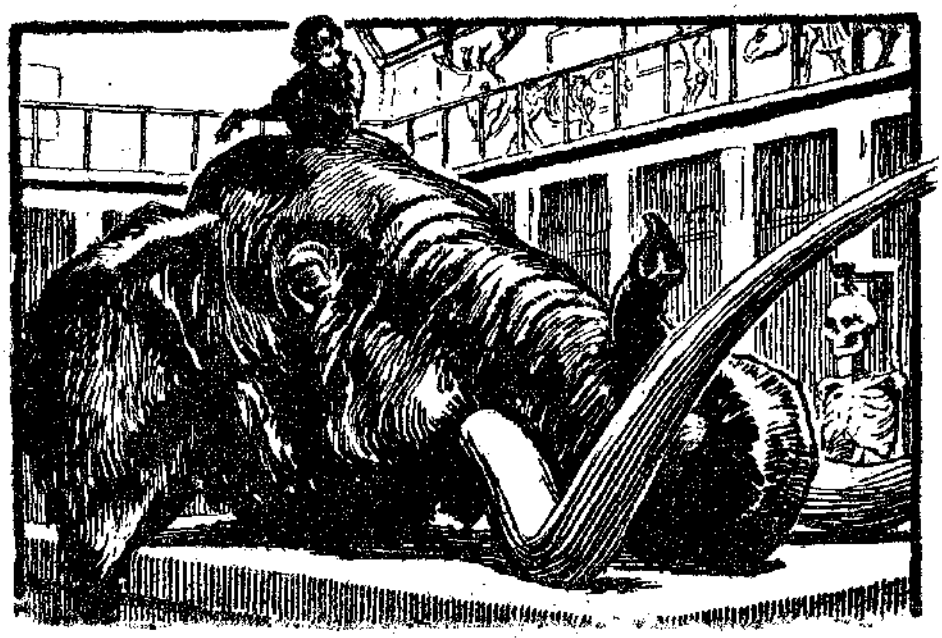

Ἡ μαϊμοῦ ἦταν ἐγκαταστημένη μ' ὅλη τὴ βολή της ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ μαμμούθ.
(Σελ. 378, στ. α')

Όλες αὐτὲς οἱ προετοιμασίες κράτησαν ὁλόκληρο τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μουζὲν καὶ ὁ Νταρλιὲ ἐργάζονταν ἐντατικὰ στὸ ἐργαστήριό τους. Πελώριες φύσιγγες μὲ τὸν περίφημο ὀρρὸ ἦταν ἀραδιασμένες στὴ σειρά, μέσα σὲ κιβώτια φοδραρισμένα μὲ παχὺ βαμβάκι καὶ παραγεμισμένα μὲ πίτουρο. Ἡ Ναδία Πετρένκο ἐπιστατοῦσε στὴν κατασκευὴ τῆς νέας ἠλεκτρικῆς μηχανῆς, ποὺ εἶχε γίνει σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια ποὺ εἶχε δώσει αὐτὴ καὶ ποὺ ἦταν ἀρκετὰ δυνατὴ ὥστε νὰ φωτίση μὲ βιογενεῖς ἀκτῖνες ἕνα σῶμα ὀγκῶδες καὶ μεγάλο σὰν τοῦ μαμμούθ.

Στὸ τέλος τοῦ χειμῶνα ἡ ἀποστολὴ ἦταν ἕτοιμη. Τὸ τελευταῖο μεγάλο συμβούλιο ἔγινε στὸ Ἰνστιτοῦτο τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν μὲ πρόεδρο τὸν Ἀαρζάκ. Ὁ Μουζὲν ἔβαλε κάτω τὸ σχέδιο τῆς ἀποστολῆς καὶ τὸ ἐξήγησε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες: Ἕνας πελώριος χάρτης τῆς Ἀσίας σκέπαζε τὸ τραπέζι καὶ ὁ Ἀαρζὰκ μὲ τὴ μύτη τοῦ μολυβιοῦ ἀκολουθοῦσε τὸ δρομολόγιο ποὺ εἶχε χαράξει ὁ Μουζέν: Ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Ἰρκούτσκη μὲ τὸ σιδηρόδρομο καὶ ἀπὸ τὴν Ἰρκούτσκη στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κολύμα μὲ τὸ ἀεροπλάνο μὲ σταθμὸ στὴν Γιακούτσκη.

Ὁ Ἀαρζὰκ ἄκουγε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις μὲ προσοχή, καπνίζοντας τὴν ἀχώριστη πίπα του. Ὁ Τῶκεττ ἐξηγοῦσε τὶς τεχνικὲς λεπτομέρειες, μὰ αὐτὲς δὲν ἐνδιέφεραν καὶ τόσο τὸν γέρο καθηγητή.

— Βλέπω, εἶπε ξαφνικά, ὅτι ἐλύσατε τὸ ζήτημα τῆς συγκοινωνίας καὶ θὰ κερδίσετε πολύτιμο καιρὸ πρῶτα μὲ τ' ἀεροπλάνα κι' ἔπειτα μὲ τ' αὐτοκίνητα ἔλκηθρα. Μέσα σ' ἕνα μῆνα θὰ βρίσκεσθε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ σας, ἐνῶ διαφορετικὰ θὰ χρειαζόσαστε ἕξη ὁλόκληρους μῆνες Αὐτὸ ὅμως δὲν φθάνει. Πῶς θὰ τὰ βγάλετε πέρα μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη χώρα, ἄγνωστή σας ἐντελῶς, καὶ κατοικημένη ἀπὸ φυλὲς ποὺ ἀγνοεῖτε τὴ γλῶσσα τους.

Ὁ Τῶκεττ ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιό του μιὰ δέσμη χαρτιά.

—Ὁρίστε, εἶπε, ὅλες οἱ ἄδειες καὶ οἱ ὁδηγίες ποὺ μᾶς στάλθηκαν ἀπὸ τὴ Γιακούτσκη. Ὁ διοικητὴς τῆς Γιακούτσκης μοῦ γράφει ὅτι θὰ ἔχη στὴ διάθεσή μας ἕνα διερμηνέα ποὺ μιλεῖ ὅλες τὶς διαλέκτους τῆς Σιβηρίας καὶ ποὺ ἔχει πολλὲς φορὲς διασχίσει τὴ χώρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Κολύμα ὡς τὸν Ἰντιγκίρκα. Οἱ πληροφορίες ποὺ μοῦ δίνει γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶναι λαμπρὲς καὶ φαίνεται πὼς μποροῦμε νὰ τοῦ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Εἶναι κυνηγὸς καὶ ξέρει καλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ὁ Ἀαρζὰκ δὲν εἶχε νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρηση. Ὁ Μουζὲν καὶ ὁ Νταρλιὲ τοῦ ἔδειξαν τώρα τὴν περιοχὴ ὅπου λογάριαζαν νὰ κάνουν τὶς ἔρευνές τους.

— Εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ ἐξερευνήσουμε τὴν περιοχὴ ὥσπου νὰ ἀνακαλύψουμε αὐτὸ ποὺ θέλομε, εἶπαν. Ἡ ἀποστολή μας ἴσως κρατήση ἕνα χρόνο, ἴσως καὶ δύο. Εἴμαστε ἐφοδιασμένοι γιὰ νὰ περάσουμε καὶ τὸν βαρύτερο χειμῶνα στὴ Σιβηρία.

Καὶ ὁ Τῶκεττ πρόσθεσε:

—Ἄλλωστε θὰ βρισκόμαστε ἀδιάκοπα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν πολιτισμένο κόσμο. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι παίρνουμε μαζί μας καὶ μιὰ τηλεγραφικὴ συσκευὴ ἀσύρματου. Μ' αὐτὴν θὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τ' ἀεροπλάνα μας ἀλλὰ θὰ σᾶς τηλεγραφοῦμε καὶ κάθε τόσο γιὰ νὰ σᾶς κρατοῦμε ἐνήμερους.

Οἱ ἐπισκέπτες σηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν. Τότε ὁ Ἀαρζὰκ ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ Τῶκεττ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην. Στὴν ἀρχὴ ὁμολογῶ ὅτι σᾶς εἶχα περάσει γιὰ παλαβόν, τώρα ὅμως ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσθε μιὰ μεγάλη καρδιά. Χάρις στὴ δική σας πρωτοβουλία καὶ τὴν ἐπιμονή σας ὀργανώθηκε καὶ εἶναι ἕτοιμη νὰ ξεκινήση μιὰ τέτοια σπουδαία ἀποστολή. Εὔχομαι ἡ Ἐπιστήμη ποὺ τὴν ἐξυπηρετεῖτε μὲ τόση γενναιοψυχία νὰ σᾶς ἀμείψη μὲ μιὰ μεγάλη νίκη.

Τὸ πελώριο ἀεροπλάνο ποὺ μετέφερε τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἔφθασε στὴν Ἰρκούτσκη ἕνα βράδυ, τέσσερις ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὸ Παρίσι. Οἱ ἀρχὲς δέχθηκαν τοὺς ταξιδιῶτες μ' ἐγκαρδιότητα. Ἡ Ναδία χρησίμευε ὡς διερμηνεὺς καὶ οἱ διατυπώσεις κανονίστηκαν χωρὶς δυσκολία. Οἱ πιλότοι τοῦ πρώτου ἀεροπλάνου εἶχαν φθάσει πρὶν ἀπὸ μία βδομάδα μαζὶ μὲ τὶς ἀποσκευὲς καὶ τὰ ἄλλα πράγματα εἶχαν σταλεῖ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες μὲ τὸν σιδηρόδρομο.

Ὁ Μπάζιλ Τῶκεττ μόνον μιὰ νύχτα ἀναπαύθηκε. Τὸ ἄλλο πρωὶ νωρὶς-νωρὶς βρισκόταν στὸ ἀεροδρόμιο καὶ συζητοῦσε μὲ τοὺς πιλότους. Ἔπρεπε νὰ μὴ χάσουν οὔτε μιὰ στιγμή, ἂν ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν στὸ διάστημα τῆς σύντομης σιβηριακῆς ἀνοιξης ποὺ πλησίαζε.

Δυὸ μέρες ἀργότερα τὰ ἀεροπλάνα ξεκινοῦσαν κατὰ τὸ βορειᾶ. Φορτωμένα καὶ τὰ δύο θὰ πήγαιναν κατ' εὐθεῖαν στὴ Γιακούτσκη ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε τὸ πρῶτο τους σταθμὸ καὶ τὴν βάση τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ. Μὲ τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ ἔφυγαν ὁ Τῶκεττ καὶ ἡ Ναδία. Ὁ Μουζὲν καὶ ὁ Νταρλιὲ ἔμειναν γιὰ νὰ φροντίσουν γιὰ τὶς ὑπόλοιπες ἀποσκευὲς καὶ νὰ φύγουν μὲ τὸ δεύτερο ταξίδι. Τὶς δυὸ ἡμέρες ποὺ ἔμειναν μόνοι τους βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πόλη, ποὺ κτισμένη ὅλη ἀπὸ ξύλο δὲν παρουσίαζε μεγάλο ἐνδιαφέρον, καὶ τὴ λίμνη Βαϊκάλη, τὴν ἱερὴ λίμνη τῶν Μογγόλων, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεπαγώνη. Ὅταν γύρισαν στὴν Ἰρκούτσκη ἔλαβαν ἕνα τηλεγράφημα μὲ τὸν ἀσύρματο, ἀπὸ τὴν Γιακούτσκη. Ὁ Τῶκεττ τοὺς εἰδοποιοῦσε ὅτι αὐτοὶ εἶχαν φθάσει καλὰ καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἐπιβιβασθοῦν μόλις τ' ἀεροπλάνα γυρίσουν στὴν Ἰρκούτσκη.

Τὸ ἴδιο βράδυ τὰ δύο πελώρια ἀεροπλάνα φάνηκαν στὸν συννεφιασμένο οὐρανὸ τῆς Ἰρκούτσκης καὶ προσγειώθηκαν μὲ ἀκρίβεια στὸ λασπωμένο χῶμα τοῦ ἀεροδρομίου. Τὰ κιβώτια μὲ τὰ αὐτοκίνητα ἔλκηθρα καὶ τὰ ἐργαλεῖα φορτώθηκαν στὶς εὐρύχωρες ἀποθῆκες καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ κατὰ τὰ ξημερώματα ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰρκούτσκης συγκεντρωμένος παρακολούθησε τὸ πέταγμα τῶν δύο μεγαλοπρεπῶν πουλιῶν πρὸς τὸ Βορειᾶ.

Ἀπὸ τοὺς τζαμωτοὺς φεγγίτες ὁ Νταρλιὲ καὶ ὁ Μουζὲν κοίταζαν ἀπὸ κάτω τους νὰ ξετυλίγονται οἱ ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Σιβηρίας μὲ τὶς στέππες της, τὰ δάση της καὶ τοὺς ποταμούς της.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΜΩΡΟ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΧΤΙΔΑ

Μὲ μιὰ ἀχτίδα ντροπαλὴ
Ποῦχει πέσει στὸ χαλί,
Τὸ μωροῦλι μου πῶς παίζει
Ἐκεῖ κάτου ἀπ' τὸ τραπέζι.

Νὰ τὴν κόψη προσπαθεῖ.
Καὶ τὸ χέρι του σπαθί!..
Μὰ καγίδες κι' ἂν τῆς στήνει
Πονηρὰ ξεφεύγει ἐκείνη.

Τὸ κοιτάζω κι' ἀπορῶ,
Πόσα ξέρει ἕνα μωρό,
Στὴ μικρούλα του τὴ σκέψη
Τί σοφία, ἔχει μαζέψει!..

Νᾶτο ποὺ χαμογελᾶ
Γιατὶ ἀνέβηκε ψηλά,
Στὴν ἀχτίδα τοῦ καβάλα
Σε' Ἄπειρο θὰ πάει τρεχάλα!

Πρὸς στοῦ Ὀνείρου τὸ βασίλειο
Ποὺ Ἄρχοντά του ἔχει τὸν Ἥλιο!..
—Χόπ! λά! λά! Ἠλιαχτίδα βιάσου!..
—Χόπ! λά! λά! Γέρο-Ἥλιε, Γειά σου!

Ἠλιαχτίδα μου χρυσῆ,
Ποῦχεις λάμψη περισσή
Μὲς στὶς δυσκολίες τοῦ δρόμου
Φύλαξέ μου τὸ μωρό μου.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΒΟΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

Το περασμένο Σάββατο, κατὰ τὸ μεσημέρι, περπατώντας σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο, ἄκουσα νὰ μὲ κράζη μιὰ γνωστή μου φωνούλα. Γύρισα καὶ στάθηκα. Ἦταν ἡ μικρή μου φίλη Δανάη, ποὺ ἐρχόταν, τρέχοντας μὲ χαρά, νὰ μὲ χαιρετίση.

— Καλῶς την! Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὸ σχολεῖο... Περπατοῦμε λίγο μαζί;

—Ἔλα... Μ' ἄρχισαν τὰ μαθήματα;

—Ὄχι. Πῆγα μόνο νὰ ἐγγραφῶ καὶ νὰ πάρω σημείωση γιὰ τὰ βιβλία.

— Μὲ γειὰ κι' ἡ καινούργια ποδιά. Μὰ γιατί τὴν ἔβαλες, ἀφοῦ πῆγες μόνο νὰ ἐγγραφῆς;

—Ἄ, δὲν τὸ ξέρετε;.. Φέτος μᾶς ὥρισαν καινούργιο σχέδιο «μαθητικῆς περιβολῆς». Ἀ! δ ά, παπούτσια, μαλλιὰ ὅλα. Νά, ἔτσι ὅπως μὲ βλέπετε... φιγουρίνι! Λοιπόν, ὁ κ. Γυμνασιάρχης μᾶς εἶχε δηλώσει, πὼς δὲν θὰ ἐνέγραφε καμμιά, ἂν δὲν παρουσιαζόταν μὲ πλήρη τὴ «μαθητικὴ περιβολή» της, γιὰ νὰ ἴδη πῶς συμμορφώθηκε. Ἔτσι κι' ἐγώ, πρῶτα ἔκαμα αὐτὴ τὴν ποδιά—τὴ βλέπετε; ἀπὸ τρεῖς πιέτες μπροστά, ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο μπλὲ σατέν, ὄχι πέτσινη ἢ ἄλλη, ἄσπρο γιακαδάκι — παρήγγειλα τὰ παπούτσια —τὰ βλέπετε; μαῦρα, ξώρραφα, μὲ δυὸ μόνο πόντους τακούνι — ἔκοψα καὶ τὰ μαλλιά μου ὡς τὴ μέση τῶν αὐτιῶν—τὰ βλέπετε; μακρύτερα ἢ κοντύτερα δὲν ἐπιτρέπεται, ἐκτὸς ἂν τὰ θέλη καμμιὰ ὁλωσδιόλου μακρυά, καὶ τότε πρέπει νὰ τὰ κάνη κοτσίδες καὶ νὰ τὶς φέρνη γύρω-γύρω στὸ κεφάλι—στολίσθηκα καὶ πῆγα. Μὲ βρίσκετε γελοία:

— Καθόλου. Γιὰ μαθήτρια, εἶσαι πολὺ καλὰ ντυμένη. Σεμνὰ καί... κομψά.

— Κομψά; Μὴ μὲ κοροϊδεύετε! Ἂς εἶναι, γιὰ κομψότητες δὲν μὲ νοιάζει. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔνοιαξε εἶναι ποὺ τὸ καινούργιο αὐστηρὸ μέτρο μ' ἔβαλε σ' ἔξοδα. Εἶχα μιὰ ὡραία ποδιά· ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔκανε, γιατ' ἦταν μεταξωτή, ἔπρεπε νὰ κάμω ἄλλη ἀπὸ σατέν. Συνήθως περνῶ τὸ χειμῶνα μου μ' ἕνα ζευγάρι καλὰ παπούτσια, ποὺ τὰ βάζω καὶ στὸ σχολεῖο καὶ παντοῦ. Μπορῶ μ' αὐτὰ τὰ χοντροπάπουτσα νὰ βγῶ Κυριακή, νὰ πάω σ' ἕνα σπίτι; Θἀναγκασθῶ νὰ κάμω κι' ἄλλα. Ἀμὴ τί μαλλιά; Ὅπως τὰ εἶχα πρῶτα μακρύτερα, καὶ τἄκανα σγουρά, δὲν τἄκοβα παρὰ κάθε δυὸ μῆνες. Τώρα, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὥς τὴ μέση τῶν αὐτιῶν, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ κόβω κάθε δεκαπέντε. Δὲν εἶν' ἔξοδο;

— Τί νὰ γίνη! Ἀφοῦ εἶσαι μαθήτρια, πρέπει νὰ συμμορφώνεσαι μὲ τοὺς κανονισμούς. Κι' ὁ κανονισμὸς τῆς περιβολῆς ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ὁμοιομορφία. Δὲν εἶναι ὡραῖο οἱ μαθήτριες ἑνὸς σχολείου νὰ φοροῦν ἄλλες ἄσπρα, ἄλλες μαῦρα, ἄλλες μεταξωτά, ἄλλες πάνινα, ἄλλες μικροὺς γιακάδες, ἄλλες μεγάλους... Ἀλήθεια, ποῦ τὸ βρῆκες τὸ φιγουρίνι γιὰ τὴν περιβολή σου;

— Στὸ Γυμνάσιο. Μαζὶ μὲ τὴ δήλωση, ἦταν καρφωμένη καὶ μιὰ φωτογραφία ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποὺ τὸ εἶχαν ντύσει ὅπως ἤθελαν γιὰ νὰ τὸ ἀντιγράψουμε.

— Καὶ τὸ ἀντέγραψες... στὸ τετράδιο σου;

—Ὄχι δά! Ἡ καϊμένη ἡ μαμμὰ πῆγε πρῶτα, κοίταξε καλὰ τὴ φωτογραφία καί... ἀποτύπωσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες στὴ μνήμη της. Ἔτσι μ' ἔκαμε «ἀπαράλλακτη τῷ πρωτοτύπῳ». Καὶ φούρκα ἐκείνη γιὰ τὰ ἔξοδα:! φούρκα ἐγὼ γιὰ τὴν κατάντια;!

— Καμμιὰ κατάντια, ἔχεις πολὺ ἄδικο. Ὅσο γιὰ τὸ ἔξοδο, πρέπει νὰ πάη κι' αὐτὸ μὲ τἄλλα. Δὲν πληρώνεις ἐγγραφὴ καὶ δίδακτρα; δὲν ἀγοράζεις ἕνα βουνὸ τετράδια καὶ βιβλία; μπορεῖς νὰ κάμης χωρὶς αὐτά; Ἔτσι θὰ ξοδέψης καὶ γιὰ τὴ σχολικὴ περιβολή σου.

— Τὸ παραδέχουμαι. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως, μιὰ φτωχή, πολὺ φτωχή, πιὸ φτωχὴ ἀπὸ μένα, ποὺ δὲν θἄχε νὰ κάμη οὔτε αὐτὴ τὴν ποδιά, οὔτε αὐτὰ τὰ παπούτσια, πῶς θὰ γραφόταν;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Κι' ἐπειδὴ τώρα θὰ χωρισθοῦμε — ἐγὼ πρέπει νὰ πάω ἀπὸ δῶ—θὰ τὸ ἐξετάσουμε ἄλλη φορά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΣΟΦΗ ΓΝΩΜΗ

Ἕναν καιρό, ἐπὶ ἀγγλικῆς προστασίας, στὴν Κέρκυρα ἱδρύθηκε κάποιος Πολιτικὸς Σύλλογος. Τὰ πράγματα στὴν Εὐρώπη ἦταν ἀνώμαλα, πολλοὶ φοβοῦνταν πόλεμο—σὰν καλήφρα—κι' ὁ Σύλλογος ἕνα βράδυ συνῆλθε γιὰ νὰ κρίνη τὴν κατάσταση.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου—ἕνας κόντες μὲ μεγαλοπρεπέστατο ἐξωτερικό, ἀλλὰ μὲ ἄδειο, φαίνεται, κεφάλι—σηκώθηκε νὰ πῆ τὴ γνώμη του πρῶτος. Ὅλοι κρεμάστηκαν ἀπὸ τὰ χείλη του. Κι' ἐκεῖνος ἔφα:

— Φρονῶ πὼς ὁ πόλεμος μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας εἶναι ἀναπόφευκτος. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἴδιο: ἢ θὰ νικήση ἡ Ἀγγλία, καὶ τότε δὲν ξέρω τίποτα, ἢ θὰ νικήση ἡ Γαλλία, καὶ τότε... δὲν ξέρω τίποτα!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΔ'

Κλείνει τὴν πόρτα κι' ἀνάβει τὸν ἠλεκτρικό. Στὸ φῶς δὲν φοβᾶται φαντάσματα. Καὶ στὸ φῶς βλέπει ὅλο τὰ καλὰ πράγματα ποὺ ὑπάρχουν στὸ κελλάρι. Ψωμιά, τυριά, λουκάνικα, σαλτσισότα, μποτίλλιες μὲ κρασιὰ καὶ ποτὰ διάφορα...

Κι' ἀρχίζει τὸ φαγοπότι. Μὲ τί λαιμαργία κι' ἀδηφαγία τρώει ὁ πεινασμένος Κωστάκης! Θἄλεγες πὼς εἶχε νὰ φάη ἕνα χρόνο. Νά, κάτι κομμάτες ψωμί, νὰ κάτι φετάρες σαλτσισότο! Ξεβουλώνει καὶ μποτίλλιες καὶ πίνει κρασί, καὶ ρουφάει κονιάκ, ὅσο μπορεῖ. Τὸ δόντι δὲν τοῦ πονάει πιά. Κι' εἶναι κατευχαριστημένος ποὺ βρῆκε τὸ γιατρικό του.

«Ἀπὸ τὴν πεῖνα μοῦ πονοῦσε, συλλογίζεται· τώρα ποὺ τὴν τύλωσα, δὲν θὰ μοῦ ξαναπονέση. Τί καλά!»

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγο ξαναεῖπε καὶ πάλι ὁ Τζό :

— Θὰ ξαναδοκιμάσουμε ἐκείνη τὴν «ἐπικίνδυνη δουλειά» ἀφοῦ ἐξετάσω πρῶτα τὰ πράγματα μέσα καὶ ἴδῶ ἂν ὑπάρχῃ καμμιὰ ἐλπίδα. Ἔπειτα τοῦ δίνομε γιὰ τὸ Τέξας. Θὰ πᾶμε μαζί, παρέα.

Αὐτὸ φαίνεται ἱκανοποίησε τὸν ἄλλον. Ἄρχισαν κι' οἱ δυό τους νὰ χασμουριοῦνται καὶ ὁ Τζὸ εἶπε :

— Εἶμαι ψόφιος γιὰ ὕπνο. Εἶναι ἡ δική σου σειρὰ νὰ φυλάξῃς τώρα.

Ἔπεσε σὲ μιὰν ἄκρη σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ χόρτα καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε τὸ ἤχηρὸ ροχαλητό του. Ὁ σύντροφός του ἔμεινε γιὰ λίγο ἄγρυπνος. Ὕστερα ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ κουτουλάῃ. Τὸ κεφάλι του ἔπεφτε ὅλο καὶ πιὸ βαρὺ στὸ στῆθος του καὶ στὸ τέλος ροχάλιζαν κι' οἱ δυό τους.

Τὰ παιδιὰ πῆραν μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Ὁ Τὸμ μουρμούρισε :

— Τώρα εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή, ἐμπρός.

— Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο, καϋμένε Τόμ, εἶπε ὁ Χώκ. Δὲν μπορῶ οὔτε τὰ πόδια μου νὰ κουνήσω. Γιὰ φαντάσου ἂν ξυπνούσανε ;

Ὁ Τὸμ τὸν περίμενε, μὰ ὁ Χὼκ ἦταν πάντα διστακτικός. Στὸ τέλος ὁ Τὸμ σηκώθηκε σιγά-σιγὰ καὶ δοκίμασε νὰ φύγῃ μοναχός του. Μὰ μὲ τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ ἔκαμε, τὸ σάπιο πάτωμα ἔτριξε μὲ τόσο φρικτὸ κρότο, ὥστε ξανάπεσε χάμω μισολιποθυμισμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα του κι' οὔτε ξαναεπιχείρησε νὰ δοκιμάσῃ γιὰ δεύτερη φορά.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔμειναν ἀκούνητα μετρώντας τὶς στιγμὲς ποὺ τοὺς φαίνονταν ὅτι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ περάσουν. Στὸ τέλος εἶδαν μὲ ἀνακούφιση ὅτι ὁ χρόνος εἶχε πάψει νὰ εἶναι σταματισμένος καὶ ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Τὸ φῶς μέσα στὸ σπίτι ἄρχισε ν' ἀλλάζῃ. Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε.

Τὸ ροχαλητὸ σταμάτησε. Πρῶτος ξύπνησε ὁ Τζό, κοίταξε γύρω του καὶ χαμογέλασε ἀπαίσια ὅταν εἶδε τὸν φίλο του νὰ εἶναι βυθισμένος σὲ βαθὺν ὕπνο. Τὸν σκούντησε μὲ τὸ πόδι του καὶ τοῦ εἶπε :

— Καλὴ βάρδια κάνεις, ἔ.

—Ὄχ, καλά, καϋμένε. Δὲν συνέβη δὰ καὶ τίποτε.

—Τώρα ὅμως εἶναι καιρὸς νὰ τοῦ δίνουμε. Καὶ δὲν μοῦ λές, τί θὰ κάνουμε ἐκεῖνον τὸν μικρὸ σάκκο ποὺ ἔχουμε ἐδῶ ;

—Ξέρω γώ. Ἄς τον αὐτοῦ καλύτερα ὅπως πάντα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸν πάρουμε τώρα μαζί μας. Ἑξακόσια δολλάρια εἶναι κάποιο βάρος.

— Ναί, μὰ ξέρεις, ἐγὼ μπορεῖ ν' ἀργήσω νὰ ξανάρθω. Δὲν ξέρει κανεὶς ποτὲ τί τοῦ τυχαίνει. Δὲν τὸν ἔχομε ξέρεις σὲ καλὸ μέρος. Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν θάψουμε στὴ γῆ καὶ βαθειὰ μάλιστα.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ γερο-καφάλαλος Ἱσπανός.
(Σελ. 370, στ. β')

— Καλὴ ἰδέα, εἶπε ὁ σύντροφος. Γονάτισε, ἔβγαλε μιὰ πλάκα ἀπὸ τὸ τζάκι κι' ἔβγαλε ἕνα σάκκο ποὺ κουδούνιζε.

Τὸν ἄνοιξε καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα εἴκοσι ἢ τριάντα δολλάρια γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἄλλα τόσα γιὰ τὸν Τζό, κι' ὕστερα ἔδωσε ὅλο τὸ σακκούλι στὸν Ἰνδιάνο ποὺ γονατιστὸς ἔσκαβε ἕνα λάκκο μὲ τὸ μαχαίρι του.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν ξεχάσει ὁλότελα ὅλους τοὺς φόβους καὶ τὴν ἀγωνία τους καὶ παρακολουθοῦσαν μ' ἄπληστα μάτια κάθε κίνηση τῶν κάτω.

Ἑξακόσια δολλάρια ἔφταναν νὰ κάνουν πλούσια δέκα παιδιά.

Νὰ ποῦ βρίσκονταν οἱ χωμένοι θησαυροί, νὰ τὸ μέρος ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ σκάψῃ χωρὶς νὰ σκοτίζεται μὴ δὲν ἔχει βάλει καλὸ σημάδι. Κάθε στιγμὴ ἔρριχνε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον εὔγλωττες ματιὲς ποὺ σήμαιναν :

—Ἔ, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ εἴμαστε ἐδῶ ; Τί λὲς τώρα ;

Ἔξαφνα τὸ μαχαίρι τοῦ Τζὸ χτύπησε σὲ κάτι σκληρό.

— Βρέ, βρέ ! φώναξε.

— Τί τρέχει ; ρώτησε ὁ σύντροφος.

— Μιὰ μισοσαπισμένη σανίδα, ὄχι, σὰν κουτὶ μοῦ φαίνεται. Γιὰ ἔλα ἐδῶ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἴδῶ τί ἔχει μέσα. Ἔννοια σου, ἄνοιξα μιὰ τρύπα.

Ἔχωσε τὸ χέρι του καὶ τὸ ξανάβγαλε γεμάτο χρυσὰ νομίσματα.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἐπάνω δὲν εἶχαν λιγώτερη ἔξαψη κι' ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς δύο κακούργους κάτω. Ὁ σύντροφος τοῦ Τζὸ εἶπε :

— Γρήγορα, νὰ τὸ βγάλουμ' ἀπ' αὐτοῦ. Ἐδῶ σὲ μιὰ γωνιὰ εἶναι μιὰ παλιὰ σκουριασμένη ἀξίνα—κάπου τὴν πῆρε τὸ μάτι μου τώρα καὶ λίγην ὥρα.

Ἔτρεξε κι' ἔφερε τὴν ἀξίνα καὶ τὸ φτυάρι τῶν παιδιῶν. Ὁ Τζὸ τὸ παρατήρησε μὲ προσοχή, κούνησε τὸ κεφάλι του, μουρμούρισε κάτι κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ. Σὲ λιγάκι ἔβγαλαν τὸ κασελάκι. Δὲν ἦταν καὶ πολὺ μεγάλο, μὰ ἦταν σιδεροδεμένο καὶ θὰ ἦταν πολὺ δυνατὸ πρὶν τὸ σαπίσῃ τὸ σαράκι καὶ ἡ ὀγρασία.

— Μαννούλα μου ! ἔκανε ὁ Τζό, θαμπωμένος. Καλὲ ἐδῶ εἶναι χιλιάδες τάλλαρα.

— Καλὰ τὸ ἔλεγαν πὼς ἡ συμμορία τοῦ Μῶλλερ εἶχε ἐδῶ τὸ λημέρι της κάποιο καλοκαίρι. Νὰ μιὰ δουλειὰ ποὺ τὴ βρίσκουμε καμωμένη κι' ἕτοιμη. Δὲν ὑπάρχει τώρα λόγος νὰ ριψοκινδυνεύσουμε τὰ κεφάλια μας γιὰ τὴν ἄλλη.

Ὁ Ἰνδιάνος ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ εἶπε :

— Δὲν μὲ ξέρεις, φαίνεται. Τούτη τὴ φορὰ δὲν πάω μόνο γιὰ κλεψιὰ ἀλλὰ γιὰ ἐκδίκηση.

Μιὰ φλόγα γεμάτη κακία καὶ μῖσος ἔλαμψε στὰ μάτια του. Ὕστερα εἶπε :

—Ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς. Ὅταν τελειώσουμε θὰ τοῦ δίνουμε

γιὰ τὸ Τέξας. Πήγαινε τώρα καὶ περίμενε ὥσπου νὰ σοῦ παραγγείλω ἢ νὰ ἔρθω.

— Καλά. Μὰ δὲν μοῦ λές : Τοῦτο τὸ χρυσάφι τί θὰ τὸ κάνουμε ; Θὰ τὸ ξαναχώσουμε πάλι στὴ γῆ ;

— Ναί ! (Ἐνθουσιασμὸς καὶ ἀπεριγραπτη ἀγαλλίαση στοὺς ἐπάνω). Ὄχι, ὄχι, τί λέω ! (Βαθειὰ ἀπογοήτευση καὶ ἀπελπισία ἐπάνω). Γιὰ ἴδες ποὺ κόντεψα νὰ τὸ ξεχάσω ὁλότελα. Δὲν βλέπεις ποὺ τούτη ἐδῶ ἡ ἀξίνα ἔχει φρέσκο χῶμα ἐπάνω της ; (Κρύος ἱδρώτας καὶ θανάσιμη ἀγωνία στοὺς ἐπάνω). Τί γυρεύει ἐδῶ τὸ τσαπὶ καὶ τὸ φτυάρι ; Τί θέλει τὸ φρέσκο χῶμα ἐπάνω ; Ποιοὶ τἄφεραν ἐδῶ ; Καὶ ποῦ πῆγαν αὐτοὶ ποὺ τἄφεραν; Ἄκουσες ἐσὺ κανέναν; εἶδες κανέναν ; Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Ν' ἀφήσουμε ἐδῶ τοὺς παράδες γιὰ νἄρθουν νὰ πάρουν τὰ πράγματά τους, νὰ ἴδοῦν τὸ χῶμα φρεσκοσκαμμένο καί. . . ὄχι, πουλάκι μου, ὄχι. Καλύτερα νὰ τὸ πᾶμε στὴ φωλιά μου.

—Σωστὰ τὰ λές. Σὲ ποιά; Στὸ νούμερο ἕνα ;

—Ὄχι, στὸ νούμερο δύο. Τὸ ἄλλο μέρος δὲν κάνει, εἶναι πολὺ περαστικό.

— Πάει καλά. Μοῦ φαίνεται τώρα πὼς σκοτείνιασε ἀρκετὰ καὶ πρέπει νὰ ξεκινήσουμε.

Ὁ Τζὸ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κοίταξε ἔξω μὲ προσοχή. Ἔξαφνα φώναξε :

— Καὶ τὰ ἐργαλεῖα αὐτὰ ποιὸς τὰ ἔφερε δῶ πέρα ; Τάχα νὰ μὴ βρίσκεται ἀκόμη ἐπάνω ;

Ἡ ἀναπνοὴ τῶν παιδιῶν κόπηκε καὶ ἡ καρδιά τους ἔπαψε νὰ χτυπάῃ. Ὁ Τζὸ κρατώντας τὴν κάμα του στὸ χέρι στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος κι' ὕστερα πῆγε κατὰ τὴ σκάλα.

Τὰ παιδιὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκαν τὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου, μὰ ποῦ δύναμη καὶ πόδια γιὰ νὰ κουνηθοῦν. Τὰ σκαλιὰ ἄρχισαν νὰ τρίζουν—τὰ παιδιὰ ἔνοιωσαν πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία τους στιγμή, ὅταν ἀκούστηκε ἕνας κρότος ἀπὸ σάπιες σανίδες ποὺ ἔσπαζαν καὶ ὁ Τζὸ ξαπλώθηκε φαρδὺς-πλατὺς χάμω, ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια τῆς σπασμένης σκάλας. Σηκώθηκε βλαστημώντας ἐνῶ ὁ σύντροφός του τοῦ ἔλεγε :

— Βρὲ ἀδερφέ, τί τὰ θέλεις αὐτά. Ἂν εἶναι ἐδῶ κανεὶς καὶ βρίσκεται ἀκόμα κεῖ πάνω, ἂς βρίσκεται. Ὁποιου τοῦ ἀρέσει ἂς κοπιάσῃ νὰ κατεβῇ κάτω. Ποιὸς λέει ὄχι ; Ἐγὼ νομίζω, ἐκεῖνος ποὺ ἔφερε τὰ ἐργαλεῖα μάλις μᾶς εἶδε μᾶς πῆρε γιὰ βρυκόλακες ἢ φαντάσματα καὶ τδδαλε στὰ πόδια. Βάζω στοίχημα πὼς ἀκόμα θὰ τρέχῃ.

Ὁ Τζὸ κάτι εἶπε ἀνάμεσα στὰ δόντια του κι' ὕστερα εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸ λίγο φῶς ποὺ ἦταν ἀκόμα καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ πράγματά τους γιὰ νὰ φύγουν πρὶν πλακώσῃ τὸ σκοτάδι. Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ τοὺς εἶδαν μέσα στὸ σούρουπο νὰ γλυστροῦν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὸ πολύτιμο κασελάκι κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη τους.

Τὰ δυὸ παιδιὰ σηκώθηκαν, ἐνῶ τὰ πόδια τους ἔτρεμαν ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὶς χαραμάδες τοῦ τοίχου τοὺς παρακολούθησαν ποὺ ἔφευγαν.

Οὔτε τοὺς ἦρθε ἡ σκέψη νὰ τοὺς πάρουν τὸ κατόπιν. Δόξασαν τὸ Θεὸ ποὺ μπόρεσαν νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὰ παράθυρα κάτω χωρὶς νὰ τσακίσουν τὰ πόδια τους καὶ πῆραν τὸν δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸν λόφο κάτω στὸ χωριό.

Δὲν μιλοῦσαν πολὺ γιατὶ ἦσαν ἀπορροφημένοι μὲ τὶς σκέψεις τους. Ἤταν ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους ποὺ ἔκαναν τὴν ἀνοησία νὰ πάρουν μαζί τους ἐκεῖνο τὸ φτυάρι καὶ τὴν ἀξίνα. Ἂν ἔλειπαν αὐτὰ ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ δὲν θὰ ὑποπτευόταν ποτέ του τίποτε. Θὰ ἔκρυβε τὸ χρυσάφι καὶ θὰ περίμενε νὰ πραγματοποιήσῃ πρῶτα τὴν «ἐκδίκησή» του καὶ ὕστερα νὰ τὸν παρακολουθήσουν στὸ «νούμερο δύο», ὅπου κι' ἂν ἦταν τὸ μέρος αὐτό.

Ἔξαφνα μιὰ φρικτὴ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Τόμ :

—«Ἐκδίκηση» ; Μήπως ἐννοεῖ ἐμᾶς, Χώκ ;

— Μὴ μοῦ τὸ λές ! ἔκανε ὁ Χὼκ μισολιποθυμισμένος.

Συζήτησαν τὸ πρᾶγμα καὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ χωριὸ εἶχαν καταλήξει στὸ συμπέρασμα πὼς ἴσως νὰ ἐννοοῦσε κάποιον ἄλλον, ἢ τουλάχιστον ἐννοοῦσε μόνον τὸν Τόμ, ἀφοῦ μόνον ὁ Τὸμ τὸν εἶχε μαρτυρήσει.

Μ' αὐτὸ ἦταν πολὺ πολὺ μικρὴ παρηγοριὰ γιὰ τὸν Τόμ, τὸ νὰ ξέρῃ ὅτι αὐτὸς μονάχα ἐκινδύνευε. Ἂν εἶχε παρέα τὸν Χὼκ ἢ κανένα ἄλλο παιδί, θὰ ἦταν πολὺ καλλίτερα. συλλογιζόταν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πρῶτα μαθήματα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Ἡ περιπέτεια τῆς νύχτας ἐτάραξε τρομερὰ τὰ ὄνειρα τοῦ Τόμ, ὅταν γύρισε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι του. Τέσσερις φορὲς ἔπιασε τὸν περίφημο ἐκεῖνον θησαυρὸ καὶ τὶς τέσσερις τοῦ ξέφυγε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χέρια του καὶ χάθηκε σὰν καπνός.

Τὸ ἄλλο πρωΐ σὰν ξύπνησε καθὼς ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του καὶ ἀναπολοῦσε τὰ χτεσινὰ περιστατικά, τοῦ φάνηκαν σὰν νὰ ἦταν πολὺ θαμπὰ καὶ μακρυνά, σὰν νὰ εἶχαν γίνει σ' ἕναν ἄλλον κόσμο καὶ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ καιρό.

Ὕστερα τοῦ φάνηκε πὼς ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ περιπέτεια δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ὄνειρο : Τὰ χρήματα ποὺ εἶχε δεῖ ἦταν τόσα πολλά, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπάρχουν καὶ στὴν πραγματικότητα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΑ

Στὸν οὐρανὸ ξεπρόβαλλε
Τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι
Κι' ἀρχίζει νὰ γυαλίζεται
Ὅλο ὁμορφιὰ *καὶ χάρη*
Μέσ' στοῦ γιαλοῦ τὰ κύματα,
Κι' ὅπως τὸ φῶς του χύνει
Σ' ὅλη τὴν φύση ἁπλώθηκε
Μιὰ θεϊκιὰ γαλήνη.

Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας [Β]

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἦταν ἕνα τραγούδι θλιβερό, γεμᾶτο παράπονο καὶ πόνο. Συχνὰ μοῦ τὸ τραγουδοῦσε σὰν ἤμουν μικρὴ ἡ μαμά, μὲ τὴ γλυκειά της φωνή. Καὶ κάθε φορὰ π' ἄκουγα τὸν ἦχο του, τὸν σιγανὸ καὶ παραπονιάρικο, ἔννοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται ἀπὸ λύπη, ἀπὸ μελαγχολία. Τὰ δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ μάτια μου, καθὼς τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, μοῦφερναν μιὰ εἰκόνα στὴν φαντασία : Ἕνα φτωχὸ πουλάκι μὲ σπασμένο φτερὸ καὶ πληγωμένο πόδι, ποὺ παρατημένο ἀπ' τ' ἄλλα πουλιά, παγώνει ἀπ' τὸ κρύο στὰ γυμνὰ τώρα κλαδιὰ κάποιου δέντρου.

— «Μὴν τὸ λέτε, μαμά, μὴν τὸ λέτε!» φώναζα φράζοντας μὲ τὰ δάκτυλα τ' αὐτιά μου.

Ἐκείνη ὅμως γελοῦσε μὲ τὴν εὐαισθησία μου. Καὶ συχνά, πολὺ συχνά, ψιθύριζε τὸν σκοπὸ αὐτό, τὰ λόγια ποὺ μ' ἀναστάτωναν. Πολλὲς *φορὲς προσπαθοῦσα* νὰ φανῶ ἥρωϊκή. Μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλια, κοίταζα τὴ μαμὰ μ' ἀπάθεια, σὰ νὰ τῆς ἔλεγα :

— Βλέπετε ; Δὲν κλαίω πιά... Αὐτὰ ὅλα εἶναι ψευτιές».

Μὰ τὸ χαμόγελο πάγωνε στὰ χείλια μου, καθὼς ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά μου οἱ τελευταῖοι στίχοι :

Στὰ νεκρόκλαδά μας γώ,
μακαρίζοντας ἐκεῖνα.
Καρτερῶ τὸν κυνηγό
ἢ τὸν θάνατο ἀπὸ πεῖνα...

Καὶ στὰ μάτια μου ἀνέβαιναν τὰ δάκρυα ποὺ τόση ὥρα προσπαθοῦσα νὰ κρύβω. Τί τὰ θέλετε!.. Ἤμουν μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη μικρούλα τότε. Κάθε τι ποὺ συναντοῦσα στὸ βῆμα μου, κάθε δεῖγμα τῆς δυστυχίας, ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται ἀπ' τὴν λύπη. Ἀγανακτοῦσα τρομερὰ ἐναντίον ἐκείνων τῶν γερῶν πουλιῶν, π' ἄρησαν τὸν πληγωμένο τους σύντροφο μόνο νὰ πεθάνη στὸ κρύο τῆς χειμωνιᾶς. Αὐτὰ πετοῦσαν σ' ἄλλες θερμὲς χῶρες, γιὰ νὰ ξαναύρουν τὶς καλιές τους φωλιές, γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένα. Κι' ὅμως τὸ φτωχὸ πουλάκι, περίμενε τὸν «κυνηγό, ἢ τὸν θάνατο ἀπὸ πεῖνα».

Κι' ἔκλαιγα τότε γιὰ τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ, χωρὶς νὰ ξέρω πὼς τὸ δράμα του θὰ τό συνανεοῦσα ἀργότερα στὴν ἴδια τὴ ζωή. Μεγαλώνοντας, ἀντίκρυσα τὴν ἴδια αὐτὴ ἱστορία τοῦ τραγουδιοῦ νὰ *ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς* φορές. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦταν πὼς ἀντὶς νἄχη γιὰ ἥρωες πουλιά, εἶχε ἀνθρώπους. Πόσα δυστυχισμένα δὲν παρατιοῦνται στὴν τύχη τους ἀπ' τοὺς συνανθρώπους τους, ποὺ ἐγωϊστικὰ κοιτάζουν μόνο τὸ δικό τους συμφέρον. ἀδιαφορῶντας ἂν κάποιος ἄλλος πεθαίνει ἀπ' τὴν πεῖνα, ἀπ' τὴν ἀρρώστεια, ἀπ' τὴν ἐγκατάλειψη.

— Εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς... ἄκουσα νὰ *λένε.*

Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρέση τὸ μυαλό μου. Ὁ νόμος τῆς ζωῆς εἶναι δηλαδὴ ν' ἀδιαφοροῦμε γιὰ τοὺς ἄλλους τοὺς δυστυχισμένους, φροντίζοντας μόνο τὸν ἑαυτό μας ; Τί ἄδικος καὶ σκληρὸς νόμος!.. Καὶ μήπως ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε πεῖ : «Βοηθεῖτε τὸν πλησίον σας»...

Ὅμως οἱ ἄνθρωποι τὸ ξέχασαν αὐτό. Οἱ λίγοι ποὺ τὸ θυμοῦνται πνίγουνται μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἐγωϊστῶν...

Ἄκουσα κ' ἀπόψε τὸ τραγούδι ἐκεῖνο τὸ παλιό. Στὰ μάτια μου ἀνέβηκε καὶ πάλι ἕνα δάκρυ σὰν τότε... Μὰ δὲν ἔκλαιγα γιὰ τὸ φτωχὸ πουλάκι. Ἔκλαιγα γιὰ κάποιους ἄλλους φτωχούς, ποὺ ἔχουν πληγωθεῖ ἀπ' τὴ ζωή, κ' ἀφήνουνται μόνοι νὰ ὑποφέρουν τὴν σκληρή τους τύχη...

Γαρύφαλλο [Β]

ΘΡΑΝΙΑ

«... Μὴ λὲς ποτὲ πὼς βαρέθηκες τὰ θρανία. Θἄρθη καιρὸς ποὺ θὰ νοσταλγήσης τὴ μαθητικὴ ζωή».

Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ ἔλεγαν πάντα οἱ *παλιοὶ μαθηταὶ* τοῦ Γυμνασίου, σὰν τοὺς ἔλεγα καμμιὰ φορὰ πὼς βαρέθηκα τὰ θρανία.

Φαίνεται πὼς δὲν εἴχανε ἄδικο. Γιατὶ κάποια μέρα ξύπνησε μέσα μου ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῶ τὸ Γυμνάσιο, ποὺ στάθηκε ἡ σκηνὴ τῆς πιὸ ὡραίας πράξης τῆς ζωῆς μου. Καὶ μιὰ βαθειὰ νοσταλγία ἔσυρε τὰ πόδια μου μέχρι ἐκεῖ.

Σὰν ἔφτασα στὸ Γυμνάσιο καὶ μπῆκα στὸ προαύλιο, εἶδα παρέες ἀπὸ μαθητὲς καὶ μαθήτριες νὰ ἔχουν σκυμμένα τὰ κεφάλια μὲς στὰ βιβλία.

Πραγματικὸ μαρτύριο ἡ λύση μιᾶς μαθηματικῆς ἄσκησης, βουνὰ ἀπροσπέλαστα οἱ φράσεις τῶν λατίνων συγγραφέων.

Ἕνας παληὸς φίλος μαθητὴς μὲ πλησίασε. Κρατοῦσε μιὰ ἄλγεβρα.

— Ποῦ ἔχετε φτάσει στὴν ἄλγεβρα ;

—Ἐξισώσεις β' βαθμοῦ μὲ ἕναν ἄγνωστον· ἀλλὰ γιὰ ἐμὲ εἶναι ὅλα ἄγνωστα.

Γέλασα μὲ τὸ ἀστεῖο τοῦ φίλου μου, καὶ τὸν ρώτησα :

— Πότε διαγωνισμοί ;

— Σὲ πολὺ λίγες μέρες. Ἄχ, τί ἔχουμε νὰ τραβήξουμε ;

Τὰ λόγια του αὐτά, μοῦ ἔφεραν στὸ νοῦ χίλιες δυὸ μισοσβυσμένες εἰκόνες.

Θυμήθηκα τὸ καρδιοχτύπι τῶν διαγωνισμῶν.

Θυμήθηκα ποὺ λίγη ὥρα πρίν, μαζευόμαστε ὅλοι καὶ ἔλεγε ὁ καθένας τὴν γνώμη του γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ θὰ δοθοῦν.

Λέγαμε τόσες διαφορετικὲς γνῶμες, ποὺ ὑπῆρχε φόβος νὰ δοθῇ ὡς ζήτημα ὅλο τὸ βιβλίο!

Θυμήθηκα ἀκόμα ποὺ μιὰ φορὰ ἀντέγραψα Ἱστορία. Ἀπὸ τὸν φόβον μου μήπως μ' ἀντιληφθοῦν ἔγραψα... ἄλλο ζήτημα.

Καὶ πόσα ἄλλα δὲν μοῦ θύμισε ἐκείνη ἡ ἐπίσκεψη στὸ Γυμνάσιο.

Οἱ θύμισες αὐτὲς μ' ἔκαμαν νὰ νοιώσω μιὰ βαθειὰ νοσταλγία νὰ καθήσω γιὰ λίγο πάλι στὰ θρανία.

Νὰ νοιώσω τὴν ἀγωνία τῆς ἐπιτυχίας, τὴν χαρὰν τῆς προαγωγῆς.

Νὰ μπορέσω νὰ πλάσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ τόσα μου ὄνειρα.

Νὰ τρέξω γιὰ λίγο στὴν αὐλή, νὰ νοιώσω τὸν φόβον τῶν καθηγητῶν. Θἄθελα ἀκόμα νὰ βρεθῶ στὸ σχολεῖο τὴν ὥραν ἐκείνην ποὺ γινόταν ἡ προσευχή.

Σὰν ἄλλες φορὲς νὰ σιγοψιθυρίσω μιὰ παιδικὴ παράκληση, νὰ μὴ μὲ ἐξετάσουν στὸ μάθημα

Τί ξενοιασιά, τί γλυκὲς ἀγωνίες, τί χαρούμενες λύπες!

Ὤ, ἀξέχαστη τῆς ζωῆς μας ἐποχή, πόσο μᾶς τραβᾷς κοντά σου!

Κατάσκοπος 33 [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ξέρεις κολύμπι, Τοτό ;
— Οὔ. πάρα πολύ!
— Καὶ ὦς ποῦ πᾶς ;
—Ὡς ἐκεῖ ποῦ μπορῶ νὰ ἀκουμπάω τὰ χέρια μου στὸν πάτο.

Δόνιφαν

ΟΙ ΑΔΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1938

ΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, σὰν πρῶτο τοῦ Ὀκτώβρη, θὰ εἶναι, κατὰ τὸ σύνηθες, δωδεκασέλιδο. Ἄλλο ἕνα ἀκόμη, κι' ὁ χρόνος μου τελειώνει.

Πολλοὶ μὲ ρωτοῦν γιατὶ στὸ 41 φυλλάδιο ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶχε «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή» : μὴν ἦταν ἄρρωστος ;—Ὄχι, εὐτυχῶς ἦταν πολὺ καλά. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τελειώση ὁ «Πόλεμος» τῆς *Μύρρας* Ἀλόγης κι' ἄλλος τόπος δὲν ὑπῆρχε. Καὶ τοῦτο ἐξαιτίας ποὺ καὶ τὰ δυὸ μεγάλα μυθιστορήματά μου πρέπει νὰ τελειώσουν σ' αὐτὸ τὸν τόμο, ἑπομένως σὲ κάθε φυλλάδιο πρέπει νὰ δημοσιεύεται τώρα ὡρισμένη συνέχεια ἀπ' τὸ *καθένα.*

Καθόλου «ἄνοστα» δὲν βρίσκω τὰ γράμματά σου, *Ἄρη*, καὶ πάντα μ' εὐχαριστήση τὰ διαβάζω. Τὴ «Μαγικὴ Εἰκόνα» τοῦ 40 φυλλαδίου μοῦ τὴν εἶχε στείλει πρωτύτερα κι' ἄλλος κι' εἶχε δημοσιευθεῖ στὸ 4 φυλλάδιο. Φαίνεται λοιπὸν πὼς εἶναι "Ασκησις παλιὰ καὶ πὼς ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος τὴν πῆραν κι' οἱ δυό. Περμένω καὶ τἄλλο σου κομμάτι.

Χαίρω πολύ, *Σπῦρο Δ. Τόμπρα*, ποὺ θὰ μπῆς καὶ στὴν κίνηση. Ἀλλὰ ἐπειδή, ἂν ἔπαιρνες τώρα ψευδώνυμο, θὰ τὸ ἀναπέωνες μετὰ δυὸ μῆνες, καλύτερα νὰ τὸ πάρης ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου γιὰ ὅλο τὸ 1939. Ἄλλωστε δὲν σὲ βιάζει τίποτα, ἀφοῦ εἶσαι μόνο 10 ἐτῶν. Ὁ Ὀδηγὸς ἔχει 7 δραχμὲς καὶ μιὰ δεσμίδα λυσόχαρτο δρ. 5. Σ' αὐτὸ τὸν Διαγωνισμὸ Αὐξεων μπορεῖς νὰ λάβης μέρος καὶ χωρὶς ψευδώνυμο.

Πολὺ ἱκανοποιητικὸς ὁ βαθμός σου, *Πυγκονίνε*, ἀδγε. Ἔ, βέβαια, ἀφοῦ πᾶς γιὰ γιατρός, στὶς Φυσικὲς Ἐπιστήμες πρέπει νὰ ἐπιμελῆσαι περισσότερο. Ἀλλὰ μὴν παραμελῆς καὶ τἄλλα μαθήματα. Μπορεῖ ἕνας γιατρὸς νὰ μὴν ξέρη καλὰ Ἑλληνικά, λατινικὰ καὶ ἱστορία ; Ὡραῖο τὸ γράμμα σου μὲ τὴν περιγραφὴ τῶν φυσικῶν καλλονῶν τῆς Δελαγράτσιας. Μήπως πᾶς καὶ γιὰ ποιητής ;

Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, *Δόνιφαν*, τί ἔγραφε τὸ σημείωμα ἐκεῖνο στὴν περρούκα τῆς «Ξανθῆς Κούκλας». Ἡ συγγραφεὺς τὸ ἀφίνει αὐτὸ σκοτεινό. Τὸ ξέχασε ἄραγε, ἢ θέλησε νὰ κάμη τοὺς ἀναγνῶστες της... νὰ ρωτοῦν ; Γιὰ τὸ ἄλλο σοῦ ἀπήντησα ταχυδρομικῶς. Τὰ σωστότερα, ὅταν γράφη κανένας δημοτική, εἶναι *ἀκόμα* καὶ *τίποτα.* Δὲν εἶναι ὅμως καὶ λάθος ἂν γράφη *ἀκόμη* καὶ *τίποτε.*

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Λέλια.* Ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὴ νέα μικρή μου φίλη κι' ἐλπίζω νὰ γίνη κοντά μου —ὅπως γράφεις—«ἕνα γερὸ καὶ ἰσορροπημένο πλάσμα, ἄξιο νὰ ζήση καλὰ καὶ χρήσιμα καὶ ὄμμορφα τὴ ζωή του». Πολὺ σωστὰ κι' αὐτὰ ποὺ λές γιὰ τὰ σημερινὰ παιδιά. Εὐτυχῶς, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἄρχισαν νὰ γυρίζουν στὰ πνευματικά, ποὺ τόσο τὰ παραμελοῦσαν γιὰ τὰ σωματικά, τἀθλητικά.

Μαρκησία τῆς Χάριτος, σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις πάντα γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ ποὺ *προσπάθησες* νὰ μοῦ ξαναφέρης ἐκείνη τὴν ἀποστάτιδα. Νὰ ἰδοῦμε, τὴν ἔπεισες τόσο ὥστε νὰ κρατήση τὴν ὑπόσχεσή της ; Ἀσπάζομαι τὸ *Πυργιώτικο Μελανούρι* καὶ χαίρω ποὺ μπῆκε κι' αὐτὸ στὴν κίνηση.

Θαλασσοταραχή, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα, ποὺ τὸ εἶχε ἄλλετε κι' ἡ μαμμά σου. Ὤ, τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλά, καθὼς καὶ τὸν *Ἀφρὸ τοῦ Ἰονίου* καὶ τὸ *Δειλινό*, ποὺ σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πῆς τὰ χαιρετίσματά μου. Ἐλπίζω νὰ διαπρέψης καὶ σὺ στὴ διαπλασιακὴ κίνηση ἀφοῦ ἔχεις τέτοιες οἰκογενειακὲς παραδόσεις. Κι' ἔχεις πολὺν καιρὸ μπροστά σου, ἀφοῦ εἶσαι μόνο 13 ἐτῶν. Ναί, ἡ σωστὴ λέξη κι' ἡ λανθαμένη μπορεῖ νὰ διαφέρουν καὶ κατὰ ἕνα γράμμα ποὺ τὸ εἶχε ἡ μιὰ καὶ λείπει ἀπὸ τὴν ἄλλη. *Γράφε μου.*

Σύμφωνοι, *Ἀθηναῖε*, ἂν τὸ κομμάτι σου, ποὺ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα, εἶναι μόνο γιὰ Γ, δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσω. Ναί, ἡ ἀρρώστεια σου εἶναι ἡ «τεμπελίτις», ὅπως τὴν ἐθάφτισε μιὰ φίλη μου τὸ 1919. Ἀλλὰ χαίρω ποὺ μὲ τὰ «δραματήρια μέσα» ποὺ μεταχειρίσθηκες, σὲ ἄρησε σὲ τέσσερις ἡμέρες —πολλὲς δὲν ἦταν ; —κι' ἔτσι μπόρεσες νὰ μοῦ γράψης ἕνα ὡραῖο γράμμα, μὲ πολὺ χιοῦμορ, κι' ἕνα κομμάτι, τό ἴδιο, ἐλπίζω, ὡραῖο.

Κι' ἐγὼ καλά, *Ὀνειρεμμένη Πατρίδα.* Σὲ «περιγελοῦν» ; περιγέλασέ τους καὶ σύ, χωρὶς νὰ θυμώνης. Τὸ γράμμα σου πολὺ ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὰ Νέα τοῦ 1939 εἶναι νωρίς ἀκόμα. Ἐπειδὴ ὅμως ρωτᾷς, μάθε πὼς τὸ πρῶτο μυθιστόρημα, ποὺ θὰ διαδεχθῇ τὸν «Τὸμ Σάγερ», τὸ ἔχω ἀποφασίσει. Εἶναι ἕνα ἀπίστευτο ξεχωρὶς ἀριστούργημα τοῦ ἄγγλου συγγραφέα Ρόντυαρ Κίπλιγκ. Γιὰ τἄλλα δὲν ἀποράσιοα ἀκόμα ὁριστικά.

Ναπολιτάνα, σοῦ τὸ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Ἰδιαιτέρως μ' εὐχαριστήσε ἡ ἐπίδοσή σου στὰ Μαθηματικὰ κι' ὁ σκοπός σου νὰ γίνης μαθηματικός. Εἶναι μιὰ ἐπιστήμη ποὺ σπάνια τὴ σπουδάζουν γυναῖκες. Χρωστᾶ χάρη στὴν ξαδέρφη σου ποὺ σ' ἔπεισε νὰ λάβης μέρος καὶ στὴν κίνηση. Σ' ἐπίτωσα μὲ τὶς 100 δραχμὲς, γιὰ νὰ σὲ χρεώνω κάθε φορὰ ποὺ θὰ μοῦ παραγγέλλης κάτι. Πολλοὶ τὸ κάνουν αὐτό, γιὰ νὰ μὴ στέλνουν κάθε τόσο μικρὰ ποσά, ποὺ εἶναι μπελάς. Μπορεῖ τώρα νὰ μοῦ πῆς—θὰ ἤθελα—γιὰ ποιό λόγο δὲν σοῦ ἄρεσε ἡ συνέχεια ἐκείνη τοῦ «Τὸμ Σάγερ» ;

Σγουρά, χαίρω πολὺ ποὺ ἀνανεώνεις τὸ ψευδώνυμό σου καὶ ξαναμπαίνεις στὴν κίνηση. Τὴ ζωή σου ἐκεῖ-πέρα—τί ὡραία!—τὴν ξέρω κι' ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Χαίρω καὶ γιατὶ βρίσκεις τόση εὐχαρίστηση στὰ φυλλάδιά μου καὶ σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά.

Ὡραία ἡ περιγραφὴ τοῦ ὡραίου ταξιδιοῦ σου, *Δοξασμένο Ἀκροτῆρι.* Νὰ κάνης τὰ χρόνια ἐκείνης τῆς γιαγιᾶς! Ἀκοῦς, 102 χρονῶν καὶ νἀνάβη ἀκόμα τὸ φοῦρνο!.. Σπουδαῖα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν προφορά. «Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ ἐξαιρέσεις εἶναι ἀρκετὰ συχνές. Στὰ γαλλικὰ δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλος κίνδυνος. Εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ *ποὺ ξέρουν* τὰ γαλλικὰ μὲ πραγματικὴ προφορά, κι' ὅμως προφέρουν τὰ ἑλληνικὰ σωστότατα. Γιὰ τἀγγλικά, μὲ τὴ δύσκολη προφορά τους, ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγαλύτερος· ἐκεῖνος ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴ μιμηθῇ, μιλᾶει ὕστερα τὰ ἑλληνικὰ καὶ φαίνεται σὰν ξένος...»

Κατάσκοπε 33, τὸ διορθωμένο κομμάτι σου τὸ διώρθωσα κι' ἐγὼ ἔλαφρὰ καὶ τὸ ἐνέκρινα. Χαίρω ποὺ ἔπιασε ἡ εὐχή μου καὶ τὰ Μικρὰ Μυστικά σου ἔγειναν ἑκατό. Ἀλλ' ἀφοῦ θὰ ἐξακολουθήσης, καθόλου δύσκολο νὰ τὰ κάμης διακόσια κι' ἔτσι νἄχης ἕνα ρεκόρ.

Ἀγγλικὰ γραμματόσημα ὄχι, *Παιχνιδιάρα*· δὲν ἐξαργυρώνονται ἐδῶ. Μπορεῖς ὅμως νὰ προμηθευθῇς κάμποσα ἑλληνικὰ καὶ νὰ τἄχης γιὰ νὰ στέλνης. Θὰ μοῦ πῆς : πῶς ; Ἁπλούστατα, θὰ στείλης ἐδῶ σὲ κάποιον γνωστό σου ἕνα μικρὸ τσέκ—10 φράγκα π. χ.—καὶ θὰ τὸν παρακαλέσης νὰ σοῦ ἀγοράση μὲ αὐτὰ ἀνάλογα γραμματόσημα δίδραχμα, μονόδραχμα καὶ πενηντάλεπτα, καὶ νὰ σοῦ τὰ στείλη. Σ' αὐτοὺς ποὺ σοῦ καθίστεροῦν Μ. Μυστικά, καλὸ θἄταν νὰ τοὺς τὸ θυμίσης μὲ Μικρὴ Ἀγγελία.

Φαέθων, τὰ «Παιδικὰ» τοῦ Τολστόϊ τῆς κ. Ζωῆς Φράγκου θὰ τὰ ζητήσης ἀπὸ τὸ Σύλλογο Ὠφελίμων Βιβλίων (ὁδὸς Ἀκαδημίας) ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα ἀντίτυπα. Ναί, ὁ «Τὸμ Σάγερ» κινηματογραφήθηκε καὶ βέβαια θἄρθη κάποτε καὶ στὴν Ἑλλάδα ἡ ὡραιότατη αὐτὴ ταινία. Εἶδα τί καλὰ ποὺ περνᾷς στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ νησί. Γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἄμα τὸ διαβάσω. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ σὲ συγχαίρει μαζί μου ποὺ στὴν τάξη σου ἦρθες πρῶτος.

Καὶ σένα, *Μπουμπουλίνα*, σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ ἄριστα. Δὲν εἶχ' ἀμφιβολία πὼς στὴν Αἴθηψέ θὰ περνοῦσες θαυμάσια. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πόσο σ' εὐχαριστήσε ἡ «Ἀδελφούλα» του ποὺ σοῦ χάρισε ἡ ἀδελφή σου. Ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ στείλης τὴ μετάφρασή σου ὡς τὸ τέλος Σεπτεμβρίου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψης καὶ τὸ γαλλικὸ κείμενο.

Πολὺ ὡραία ἡ ζωὴ ποὺ κάνεις, *Νινέττα*, στὴν ἀμερικανικὴ κατασκήνωση μέσα σ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο κῆπο. Γιὰ τὸ πολυθρύλλητο ζήτημα τῆς προφορᾶς ἔχω κι' ἐγὼ τὴ γνώμη τοῦ κ. Φαίδωνος, δηλαδὴ πὼς ἡ ὑπερβολικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν τέλεια ἀπομίμηση τῶν ξένων καὶ περιττὴ εἶναι ¦καὶ βλαβερή. Πὼς τὰ ἑλληνικὰ φωνητικὰ ὄργανα εἶναι τὰ τελειότερα δὲν εἶναι ζήτημα. Μόνο ὁ Ἕλληνας μπορεῖ νὰ προφέρη ὅλους τοὺς φθόγγους. Ἄν, ὅπως λές, κάθε ξένος ἰσχυρίζεται τὸ ἴδιο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἡ δοκιμὴ τὸν διαψεύδει. Ἂς προφέρη ἕνας Εὐρωπαῖος τὸ θῆτα ἢ τὸ δέλτα ἢ τὸ γάμα τὸ δικό μας! Ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Μακεδὼν Πράσκοπε, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. Γιὰ τὴν ἔγκριση, καθὼς θὰ ἰδῆς στὸν Ὀδηγό, πρέπει νὰ σταλῆς δρ. 10. Πολὺ μ' εὐχαριστήσε ἡ «αὐτοσκιαγραφία» σου καὶ χαίρω ποὺ εἶσαι γιὸς παλιοῦ μου φίλου, ποὺ τὸν ἀσπάζομαι. Ναί, νὰ μοῦ γράφης συχνὰ καὶ νὰ παίρνης μέρος σ' ὅλη τὴν κίνηση.

Ἐδῶ σταματῶ. Μένουν βέβαια πολλὰ γράμματα, ἀλλὰ δὲν θέλω νἀφήσω χωρὶς ἀπάντηση κανένα. Στὸ ἐρχόμενο, μὲ πιὸ σύντομες ἀπαντήσεις, ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : «Χ 56», ἀ. (ΤΣ). Κρητικὸς Ἀστός, ἀ. (ΙΤ). Μακεδὼν Πρόσκοπος, ἀ. (ΙΚ). Χαβανέζικη Κιθάρα, ἀ. (;) Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος, ἀ.(ΕΦ). Φαντάρος, ἀ. (1) Φλύαρος, ἀ. (2). Φασαρίας, ἀ. (3).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Κίμ* (ἔλαβα· καλὴ ἡ ἰδέα σου νὰ ἐστέλνα τὴ βραβευμένη μετάφραση στὸν Charles de Mouy· θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε πολύ· ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν ζῇ· μοῦ φαίνεται πὼς πρὸ πολλοῦ εἶναι μακαρίτης·) *Αἴγλην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ *ξεσπάθωμα*· ἔλαβα καὶ τὶς ἀπαντήσεις σου· τώρα ποὺ γύρισες, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνότερα·) *Ξανθὴν Ὀρειβάτιδα* (ἔλαβα· τὸ «ζαναγυρίζοντας» δὲν λέει τίποτε· εἶναι τυχαῖο τυπογραφικὸ λάθος, ἄρα ὄχι ἀπὸ τὰ ζητούμενα·) *Δύκον τῶν Βαράθρων* (ναί, ὁ

ὑπογραμμισμὸς μὲ δυὸ ἢ τρεῖς γραμμὲς σημαίνει πῶς ἡ λέξη πρέπει νὰ γίνῃ μὲ κεφαλαία· καλύτερα ὅμως εἶναι νὰ τὴ γράφῃς ἐσύ—δὲν εἶναι τόσο δύσκολο—ἢ νὰ σημειώνῃς στὸ περιθώριο «μὲ κεφαλαῖα»') ***Μπιγκόνιαν*** (καλῶς ἦλθες· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· ἔστειλα 350 φυλλάδιο·) ***Γαλανομμάταν*** (χαίρω ποὺ κρατεῖς τὴν ὑπόσχεσή σου· τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Μαγεμμένο Ρόδο*** (ὄχι, ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο δὲν πληρώνουν γιὰ συμμετοχὴ στοὺς διαγωνισμούς· ὡς τώρα βέβαια θὰ ἀποφάσισες σὲ ποιὸ σχολεῖο θὰ πᾷς κι' εὔχομαι καλὴ πρόοδο·) ***Μικρὰν Βασίλισσαν*** (δὲν τὄξερα καὶ τὸ ἔβαλα μὲ τὰ κομμάτια τῆς Σελίδος· ἀλλὰ τί πειράζει; ἂν εἶναι καλό, θὰ δημοσιευθῇ· ἂν δὲν εἶναι, θὰ σοῦ πῶ γι' αὐτὸ στὶς ἀπορρίψεις·) ***Κεφαλληνίτικο Ἔλατο*** (σοῦ τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς· γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω· γράφε μου·) ***Ὑδραϊκὸ Κῦμα*** (ἔστειλα 10 τετράδια στὴν Ὕδρα· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) ***Κρητικὸ Προσκοπάκι*** (ἔλαβα· λυσόχαρτο ἔστειλα· ἐκεῖνα τὰ χρόνια, τὰ φυλλάδια μιᾶς ἐξαμηνίας ἀποτελοῦσαν ἕναν τόμο, ὥστε κάθε ἔτος εἶχε δυό·) ***Κρητικοπούλαν, Βασίλισσαν Νεφερτίτι, Σίφουνα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10* Σεπτεμβρίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Νοεμβρίου.

569. Δεξίγριφος

Μὲ σέ, λύτη, τὸν ἴδιο
— Μ' ἀντωνυμία δηλαδὴ *προσωπική* —
Καὶ ζῶο κατοικίδιο,
Κάνεις μιὰ πόλη ἀρχαία ἑλληνική.

Μικρὰ Καλλιτέχνις

570. Στοιχειόγριφος

Χρήσιμο, μολονότι ὀκνό,
Παίρνει καὶ δεύτερο λαιμό
Καὶ γίνεται ἀπὸ ζῶο... ποτό.
Λύτη καλέ, τί λὲς γι' αὐτό;

Ἠλιοπερίχυτη

571. Μεταγραμματισμὸς

Ὁποιον ἐνοικεῖ σὲ σπίτι
Δικαστὴ ἐγὼ τὸν κάνω,
Μόνο τοῦ ἀφαιρῶ ἕνα γιώτα
Καὶ στὴ θέση τοῦ ρῶ βάνω.

Μικρὰ Καλλιτέχνις

572. Ἀναγραμματισμὸς

Γιὸς ἑβραίου *πατριάρχη*
Τά στοιχεῖα του μπερδεύει,
Γιατὶ θέλει, σὰν πλανήτης,
Στὰ *οὐράνια νὰ νέβῃ*.

Ἀσχαγὸς Ντρεΰφους

573. Πυραμὶς

```
          ┼          =Φωνῆεν.
        *   *        ="Αγριον ζῶον.
      **  ┼  **      =Βασιλεὺς τ. Κρή-
    ***   ┼   ***    ="Ηρως τοῦ 21.[της
   ****   ┼   ****   =Υἱὸς μεγάλου δ-
```

βραίου βασιλέως.—Οἱ σταυροὶ καθέτως προφήτης.

Φυσιολάτρις

574. Κρυπτογραφικὸν

1234567849	='Αρχ. φιλόσοφος.
212	=Χρονικὸν ἐπίρρημα.
32549	=Διάστασις.
46549	=Πρέπει νὰ τηρῆται.
5647949	='Αρχαῖος βασιλεύς.
62949	='Αρχαῖος βασιλεύς.
7679	=Θεά.
87849	=Ρωμ. Αὐτοκράτωρ.
954649	="Εντομον.

Κυφελιωτάκι

575—579. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κρότος, Κρόνος, φόνος, Παίων, σκύφος,

Ἀσχαγὸς Ντρεΰφους

580. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν Μοῦσαν:

1, Θαλασσινὸς ἥρως τοῦ 21· 2, Ζῶον πονηρόν· 3, Λίθος πολύτιμος· 4, Πόλη τῆς Πελοποννήσου· 5, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Φυσιολάτρις

581. Φωνηεντόλιπον Φύδην-Μίγδην βδδπρυς

Τὰ *σύμφωνα ταῦτα τακτοποιούμενα*, ἀποτελοῦν ἐλλιποσύμφωνον γνωστότατον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων. (Νέον εἶδος)

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασόκοσμου

582. Γρῖφος

```
NNNN  N      ας
ἐς ἐς ἐς  N N N  ας   ας
ἐς ἐς ἐς  N N   N ας Χειμὼν ας ιν
τί; κλα N   N N  ας   ας
NNNN  N      ας
```

Βασίλισσα Νεφερτίτι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 28.

358. Ἱσπανία (εἷς, Πάν, ἴα).—359. Λάθος (λᾶ, θώς).—360. Πούλια-πουλιά.—361. Φάρος-ὀφρός.

362.
```
      Σ     Ρ     Σ     Ν
    Η     Η     Ο     Ο
  Λ     Τ     Χ     Δ
 Α  Υ  Ω  Υ  Υ  Α  Ο  Α
Θ     Σ     Ψ     Ρ     Φ
    Σ     Ι     Ι     Ν
      Α     Σ     Σ     Η
```

363. ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ ("Αρυος, βοῦς, ὁδούς, ὕδνον, χορός, δόρυ, Σύρος, ῥάβδος). — 364-368. Διὰ τοῦ Π: *πῶς, πότος, Πάρος, ἐπών, πάθος*.—369-370. 1. ***Βόλος***, βέλος, μέλος, μέρος, ***Λέρος*** 2. ***Λύρα***, Πύρρα, πυρά, παρά, ἀρά, ἄρα, ἅρπα. — 371. ΩΙ-ΑΥΟ=*Γνῶθι σαυτόν* ('Ωρολόγιον, 'Ιόων, Αἰσχύλος, Ὑπερος, Ὀράτιος).—372. ***Τῆς παιδείας αἱ μὲν ῥίζαι πικραί, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς*** (τ εἷς, πε δι' ας, ε μ' ἕν, ῥίζ ἐπὶ κρέ, ἢ δέκα ρ πῖ γλυκύς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—807]

Διαπλασόπουλα σπεύσατε!!! [ΑΗ'—628] ὑποστηρίξατε!!! Σταυραστέ! Σταυραστέ... πέτα κατὰ μᾶς λιγάκι.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΑΗ'—808]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα κατόπιν ἐντονης διαπλασιακῆς δράσης δύο ἐτῶν, ἀναγκαζόμεθα νὰποχωρήσουμε ἀπὸ τὴν κίνηση ***τῆς ἀγαπητῆς Διάπλασης. Ὑπερευχαριστοῦμε*** τὰ εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μᾶς ὑποστήριξαν στοὺς διαγωνισμούς μας. Εἰς ὅλους μας τοὺς φίλους στέλνουμε ἕναν ***ἐγκάρδιον χαιρετισμόν***. (Καὶ σὲ σᾶς Μυστηριώδεις Κατάσκοποι).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—809]

*Διαλυθέντος τοῦ συλλόγου ἀναλαμβάνει τὸν διαγωνισμὸν ὁ **Πανζουρλισμός**. Καὶ τὸν παρατείνει μέχρι τέλους **Ὀκτωβρίου**.*

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—810]

Διαπλασόπουλα: "Οσες-οι δὲν ἔλαβαν ἐπιστολήν μου καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναναώσουν τὴν ἀλ]φίαν ἀς γράψουν τὴν νέαν διεύθυνσίν των. ***Ὀπαδὸν Ἀμερικανισμοῦ***: Δέχομαι εὐχαρίστως, ἀναμένω ἐπιστολήν. Δ]σίς μου (ΑΗ'—789).

Ὄσιρις

[ΑΗ'—811]

Πρόμαχε Ἐλευθερίας, Κατάσκοπε 33, χάρηκα γιὰ τὴν γνωριμίαν σας. Ντανιὲλ Ντυρὶ ἀπεδείχθη τὸ σωστόν, Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα, Λορελάϊ, γράμματα ἔστειλα.

Βίλλυ Φρίτς

[ΑΗ'—812]

Πῦρ!!! Μορωμένη Ἀκτή=Βασιλάκου. Μέφιστος=Κωνσταντινίδης. Πριγκήπισσα Οὐγκέτ=Καρυστινού.

Ἄρης

[ΑΗ'—813]

Ἡ καταχθόνιος «ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ» εἰσχωροῦσα στὸν Διαπλασόκοσμο, προκαλεῖ ἅπαντας πρὸς ***ἀποκάλυψίν*** της. Ἰδιαιτέρως ***«Μυστηριώδεις Κατασκόποις»***. Τοὺς θίγοντας ***καυτηριάζει!*** Ἀρχηγὸς «Χ56». Ἐπὶ τῆς κατασκοπείας ***οἱ πράκτορες***... Εἰς τὸ προσεχὲς αἱ ***ἐκπλήξεις***.

[ΑΗ'—814]

Θὰ περιμένω μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἀπ' τὴ ***Λίτσα*** ἀπάντηση καὶ ***Πρόμαχον Ἐλευθερίας. Μουζελέν***, τετραδιάκι. Ἄλλως νὰ ἐπιστραφοῦν δικά μου.

Νίκη

[ΑΗ'—815]

Δεχόμεθα τοὺς αἰτήσαντας ὅπως γίνουν μέλη. Δέκαθλον!!!

Ράδιο-Ἑλλὰς

[ΑΗ'—816]

Μωράκιά τινα ἐπιχειρήσαντα θίξειν με, ἐκτελῶ προσεχῶς. «Ἀθῖδες», νὰ βεβαιώσῃ Διάπλασις.

Κυρίαρχος Διαπλασόκοσμου

Σημ.—Ἂς ἐξομολογηθοῦν οἱ μελλοθάνατοι.

[ΑΗ'—817]

Μιχαὴλ ***Στρογγώφ***, ἔδωσα χαιρετισμοὺς στὴν Ζ... τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλά.

Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΑΗ'—818]

Βασίλισσα Νεφερτίτι, Πτωχὴ Βασίλισσα, Δ/σίς μου: Ἔλλη Ζέη, Λευκωσίας 14. Ἀθῆναι. Διά:

Μικρὴ Βασίλισσα

[ΑΗ'—819]

Ὑδραϊκὸν Κῦμα, Λύκε τῶν Βαράθρων, Κρητικοπούλα, ἔλαβα, ἀνταπέστειλα.

Ἄσπρος Γλάρος

[ΑΗ'—820]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν. Δ]σις: Ἀναστάσιον Κ. Ἀλεξανδρόπουλον, Ἰατροῦ, Μεσολογγίου.

Ἄσπρος Γλάρος

[ΑΗ'—821]

Ντέτεκτιβ Φάντασμα, εὐχαριστοῦμε θερμά.—Ἡ ἀλληλογραφία ποὺ ἔχω μὲ φθάνει. Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Δ]σις: Ἀρετὴν Ἀνδρέου, Ἁγίας Ζώνης 11, Ἀθήνας, διά:

Διάνα

[ΑΗ'—822]

Τὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ δώρου στὸν κ. Φαίδωνα εὐχαριστῶ θερμότατα γιὰ τὸ βιβλίο (Ἀριστοτέλους Ποιητική) ποὺ μοῦ ἔστειλε, μὲ τόσο ὡραία ἀφιέρωσι.

Τούλα Παπαχρονοπούλου (Μεγάλη Ἑλλάς).

Τύποις Σαργιάδου